

новитѣ си дрехи и нарами чадѣра въ рѣцѣ. Слѣдѣ това полека-лека се опѣти кѣмѣ курника на богатия чифликчия.

Чифликчиятъ имаше много домашни птици. Този день той и работниците му бѣха по нивитѣ, гдѣто събираха и возѣха царевицата отъ полето въ чифлика му. Скоро лисанѣтъ пристигна до оградата на чифлика и взе да се оглежда внимателно да нѣма вѣтрѣ кучета или нѣкой отъ работниците. Като се увѣри, че въ чифлика има само нѣколко гѣски, почука на вратата и ги помоли да го приематъ нагости.

Въ курника бѣше останала една млада гѣска и нѣколко стари и куци мисирки и гѣски, а всички други бѣха излѣзли на паша. Младата гѣска покани добрия си гостѣ и го помоли да седне на скѣпото „канане“.

Тя седна при него и почна да го разпитва защо е дошелъ въ този цекѣ на гости, а не е чакалъ да настане хладно врѣме.

— Не врѣди, отговори лисанѣтъ, азѣ обичамѣ повече топлото врѣме, отколкото хладното, защото въ краката си имамѣ ревматизмѣ, та влагата не ми понася никакѣ.

— А какво обичашѣ да те нагостя, печена или варена пачи трѣва, запита го гѣската.

— Каквото обичате, азѣ ямѣ и сурово месо, само да не бѣде отъ стара гѣска. Веднажѣ твоята баба ме нагости съ старо месо, че до днесѣ ми ври на кисело. Ако нѣмате месо отъ млади гѣски, може да ме нагостишѣ съ нѣкое младо пиленце: азѣ и тѣхѣ обичамѣ като васѣ.

Гѣската разбра какво дири по пладнѣ лисанѣтъ и му каза: „Азѣ виждамѣ, приятелю, че